

hele den økonomiske Konjunkturperiode, hvori man da befinder sig. Det vil da gaa af sig selv, man har Kommissionen, der træder sammen til enhver Tid ifølge Lovens Bydende, man har til enhver Tid en Indenrigsminister, og man kan altsaa være forvisset om, at Revisionen foregaar. Der er sørget for rent positivt, rent effektivt, at Revisionen kommer til at foregaa, og i Sammenligning dermed vil dog enhver indrømme mig, at en Revisionsbestemmelse i en Lov, en Opfordring — for som andet kan det ikke opfattes — til en eventuel Rigsdag om at sætte sig i Bevægelse for at revidere en Bestemmelse i en Lov, har saare ringe Værd. Det for mig afgørende er, at Mindretallet sørger for, at en Revision, hvis Nødvendighed alle anerkender, virkelig kommer til at ske, at vi med andre Ord paa dette Punkt holdes à jour, ligegyldigt, hvordan Forholdene i øvrigt udvikler sig her i Landet. Paa dette rent neutrale Omraade, som ikke bør beplettes af Politik, vil ud fra rent saglige Synspunkter Revisionen virkelig komme til at foregaa.

Dette er det ene store Fortrin ved Ordningen, hvis Mindretallets Ændringsforslag vedtages, og det andet er, at den nuværende Rigsdag slipper for i dette Øjeblik i Foraaret 1913 — selv blot til Vejledning, selv blot som Enkeltmoment — at fiksere bestemte Indtægtsgrænser. Det er jeg meget tilbage for af den Grund, at det er min bestemte Overbevisning, at maaske intet Øjeblik kunde være uheldigere valgt til at fiksere saadanne Indtægtsgrænser end netop Foraaret 1913. I en længere Periode har vi befundet os under Indflydelse af en stadig Synken af Pengenes Værdi, en stadig Stigning af Prisniveauet. Alene i den Del af indeværende Aarhundrede, som er gaaet, tør man vel antage, at den gennemsnitlige Stigning af Prisniveauet er saadant noget som 25 pCt., altsaa ret betydelig. Men nu er der særdeles mange Tegn, der tyder paa, at vi i dette Øjeblik befinder os paa denne Prisbevægelses Bølgetop, og at vi følgelig maa være forberedt paa at rutsche ned ad. Ingen af de ærede Medlemmer har kunnet undgaa at lægge Mærke til, hvorledes den Højkonjunktur ude i den store Verden, som har udviklet sig i Løbet af de sidste Aar, har haft en meget svær Kamp at bestaa for at hævde sig overfor den krigsspændte Situation, som Europa, har gennemgaaet fra Slutningen af 1912 ind i 1913; og selv om der nu skulde indtræde Fred, hvad vi alle haaber paa, er det højst rimeligt, i hvert Fald ikke usandsynligt, at

denne Højkonjunktur har faaet sit Knæk under de økonomiske Følger af disse Krigsbegivenheder. I hvert Fald er Modet ligesom taget fra Storspekulationen, og til Opbygning af en hvilken som helst Konjunktur er de rent psykologiske Momenter altid af Betydning og maaske til syvende og sidst de afgørende, og det Initiativ, det Mod til at tage fat paa Nybegyndelser, som hidtil har hersket, har sikkert faaet sit Knæk ved, hvad der er sket. En overordentlig stor Forsigtighed har bemærket sig hele Mellemeuropas Bankverden, og da umaadelige Summer allerede er satte fast i industrielle Foretagender og i vældige Lagre af færdige Varer, vil det allerede af den Grund let kunne forme sig saaledes, at man baade fra de store Industrilederes Side, men navnlig fra de dem pengeforsynende Pengeinstitutters Side holder paa Afvikling, ikke Fortsættelse af Udvidelsen, ikke Fortsættelse af det Tempo, hvori det økonomiske Liv i længere Tid har bevæget sig.

Men hvis dette skulde bekræfte sig, vil vi i Løbet af forholdsvis kort Tid kunne opleve at se Udviklingen bøje om Vinkelspidsen og Prisniveauet begynde at dale. Dette vil formentlig blive afgjort i Løbet af meget kort Tid. Blot vi kommer saa langt som til Højsommeren eller hen imod Efteraaret, vil man formentlig kunne danne sig et Begreb om, hvorvidt der er Udsigt til, at vi staar overfor en Periode med nedadgaaende Priser, eller man i hvert Fald for en nogenlunde overskuelig Tid kan regne med, at det nuværende Prisniveau nogenlunde vil bevares. Men jeg vover at paastaa, at ingen, selv de, der har det videste og kyndigste Overblik over økonomiske Forhold, i dette Øjeblik med nogen Art af Sikkerhed kan træffe en Bestemmelse som Fastsættelsen af Indtægtsgrænserne, der netop altid skal træffes under nøjeregnende Hensyn til Prisniveauet. Jeg vover at paastaa, at ingen, selv den kyndigste, vil kunne gøre det med den Sikkerhed, som maa til, naar det gælder om at træffe en Bestemmelse, der skal have Betydning for en længere Aarrække, og som, hvis denne Lov vedtages i Flertallets Affattelse, og Revisionen saa ikke kommer til at foregaa om de fastsatte 5 Aar, maaske kan komme til at virke i 10—12—15 Aar, hvor længe ved ingen. I al den Tid vil de Grænser blive bestaaende, som i det Øjeblik, vi fastsætter dem, sikkert kun er af højst tvivlsom Art. Omtrent det eneste, man kan sige med Sikkerhed i denne Sammenhæng, er, at hvad man nu be-